

Sygn. akt II Ka 82/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Adama Webera prokuratora Prokuratury Rejonowej w Turku

po rozpoznaniu w dniu: 24 maja 2019 roku

sprawy **A. J.**

oskarżonej z art. 244 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 21 stycznia 2019 roku sygn. akt II K 186/18

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. J. kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 566,60 zł oraz opłatę za to postępowanie w wysokości 300 zł.

SSO Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2019r. w sprawie o sygn. akt II K 186/16 Sąd Rejonowy w Turku oskarżoną **A. J.** uznał za winną tego, że w okresie od 3 sierpnia 2017 roku do 9 sierpnia 2017 roku, w T., w woj. (...), ni zastosowała się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Turku prawomocnego od dnia 08 marca 2017 roku, wyroku z dnia 20 grudnia 2016r. w sprawie o sygnaturze II K 90/16 zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na prowadzeniu usług prawnych na okres 2 lat, w ten sposób, że prowadząc działalność gospodarczą Kancelaria (...) podpisała z P. W. cztery umowy zlecenia dotyczące pomocy prawnej w uzyskaniu z Niemiec zasiłku rodzinnego zwanego K., tj. przestępstwa z art. 244 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył mu karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości na korzyść oskarżonej apelacją obrońcy, który zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, iż w okresie objętym zarzutem oskarżona prowadziła działalność gospodarczą, gdy tymczasem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosku takiego nie można wysnuć, w szczególności z uwagi na fakt, iż Sąd nie ustalił w jakiej formie prawnej oskarżona miała tę działalność prowadzić, a także nie uwzględnił w jakim charakterze oskarżona występowała

podpisując umowy zlecenia z P. W. ani kogo wtedy reprezentowała co nie pozwala na uznanie, że oskarżona popełniła czyn zabroniony stypizowany w art. 244 kk.

W oparciu o ten zarzut obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja okazała się bezzasadna, a zawarta w niej argumentacja jest całkowicie chybiona i nie zasługuje na akceptację.

W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji prawidłowo uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego występki z art. 244 kk, a tym samym nie mogła zyskać aprobaty argumentacja przedstawiona w środku odwoławczym. Zważyć należało, iż zarzuty obrońcy sprowadzały się do wyrażenia odmiennej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, która miała charakter wyłącznie polemiczny z ustaleniami dokonanymi przez Sąd Rejonowy. Podkreślenia wymagał fakt, iż kwestia charakteru działalności gospodarczej oraz braku świadomości oskarżonej o orzecznym wobec niej prowadzenia usług prawnych była przedmiotem wnikliwej analizy Sądu Rejonowego, jako że stanowiła ona przyjętą przez oskarżonego linię obrony w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Sąd ten w sposób obszerny wyjaśnił dlaczego nie dał wiary stanowisku oskarżonej w tym zakresie, a które to stanowisko Sąd Okręgowy w całości podzielił jako niebudzące wątpliwości i wyczerpująco uzasadnione, a zarazem odpowiadające zawartej w art. 7 kpk. zasadzie swobodnej oceny dowodów. Ponadto apelujący nie wykazał błędów logicznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego, a jedynie wyraził odmienne stanowisko w opozycji do ustaleń tego Sądu.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacji Sąd odwoławczy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424§1 i 2 k.p.k., co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na poprawnie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Zdaniem Sądu Odwoławczego całkowicie nieuprawniona jest argumentacja apelującego jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż w okresie objętym zarzutem oskarżona prowadziła działalność gospodarczą, w szczególności, iż Sąd ten nie ustalił w jakiej formie tę działalność oskarżona miałaby prowadzić.

Owszem, zgodzić się można ze skarżącym, iż z dniem 31 stycznia 2017r. , zgodnie z wpisem w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej A. J., prowadząca działalność gospodarczą pod firma Kancelaria (...), została uznana za podmiot, który zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Racją też jest, iż oskarżona pobierając od pokrzywdzonego P. W. kwotę 700 zł opłaty działała jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w T.. Niemniej jednak: po pierwsze kwestia ta została zauważona przez Sąd I instancji a po drugie nie ma katerycznego znaczeniu przy orzekaniu o odpowiedzialności karnej oskarżonej za czyn z art. 244 k.

Zgodnie z obecnie przyjętą linią orzecniczą zakaz wynikający z art. 41 § 2 kk nie dotyczy tylko formalnie zgłoszonej działalności gospodarczej, ale również czynności faktycznych, które taką działalność w rzeczywistości stanowią. Należy mieć na uwadze, że środek karny z art. 41 § 2 kk ma głównie funkcję ochronną, zabezpieczającą i prewencyjną (wyrok SA w Katowicach z dnia 03 marca 2016r. , sygn.. akt II AKa 15/16).

Brak użycia w treści art. 41 § 2 k.k. wyrażen odnoszących się do spełnienia wymogów formalnych, w szczególności w zakresie rejestracji działalności, przemawia za tym, że zakaz unormowany w tym przepisie odnosi się nie tylko

do działalności gospodarczej spełniającej wymogi formalne, ale także do aktywności sprawcy charakteryzującej się cechami działalności gospodarczej, choćby sprawca nie spełnił wymogów formalnych związanych z jej prowadzeniem, głównie z jej rejestracją.

Ponadto ograniczeniu przedmiotu zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 41 § 2 k.k. do działalności prowadzonej w sposób uwzględniający wymogi formalne sprzeciwia się nadto funkcja tego środka. Zakaz prowadzenia działalności gospodarczej orzekany na podstawie art. 41 § 2 k.k. pełni przede wszystkim funkcję ochronną, zabezpieczającą, chroniąc społeczeństwo przed ponownym popełnieniem przez sprawcę czynu przestępnego związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, co mogłoby zagrażać istotnym dobrom chronionych prawem.

I właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Faktycznie oskarżona A. J. formalnie nie miała już zarejestrowanej działalności Kancelaria (...), to jednak przyjęła zlecenie od P. W., podpisując z nim umowę a co najważniejsze przyjęła za te czynności opłatę. A więc podjęła takie same czynności jakie podjęłaby w ramach prowadzonej działalności.

Reasumując, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów okazała się trafna, wyczerpująca oraz właściwie i przekonująco uzasadniona. Jednocześnie zarzuty obrońcy okazały się chybione, a w konsekwencji nie mogły doprowadzić do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność uchylenia bądź zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie § 17 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa na rzecz adw. T. J. zasądzona została kwota 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej A. J..

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k., w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 566,60 zł oraz opłatę za to postępowanie w kwocie 300 zł.

Robert Rafał Kwieciński